

Ангелъ се вдигна. Сладка леностъ гъделичкаше тѣлото му.

— Боклукъ ли ще хвърлямъ днеска? — попита, като си разтъркваше очитѣ.

— Боклукъ, — отговори сухо бащата.

— Пакъ ли на турския пжтъ?

— Не, на слънчогледището.

Синътъ кимна съ глава и тръгна къмъ оборчето. Стариятъ го проследи съ строгъ погледъ и се почеса безпричинно по тила.

— Па... — проточи той говоръ, — прибирай си се рано въ къщи, не ща да хайманувашъ до нѣкое си време...

— Не хайманувамъ! — отвърна решително и малко обиденъ Ангелъ.

— Не хайманувашъ, а се връщашъ по зори!..

— Бѣхъ на събрание.

— Какво е такова събрание — цѣла нощъ?

— Приказвахме за членския вносъ... Деветъ месеци не сме плащали...

— Голѣма работа. Ние на съюза съ години, та пакъ...

— Вие сте друго! — увѣрено и бързо отвърна Ангелъ.

— Що — друго?

— Буржуазна котерия...

— А вие? — партийци! — натърти обидено бащата. — Съберете пари де!

— Жито ще съберемъ.

— Отъ моя хамбаръ нѣма да излѣзе нито зърно, а вие си съберете и цѣлъ вагонъ, ако можете. . .

— И ще съберемъ, задължително е! — сътонъ на сърдечна наивностъ отвърна синътъ.

— Ние бирниците връщаме, — възкликна